

tænker mig dog, at det ærede Medlem ogsaa kender Tyendeloven. Jeg skulde tro, han ikke er ubekendt med Tyendelovens § 24. Der staaer udtrykkelig: „Heller ikke maa Tyendet uden Husbondens Tilladelse forlade Huset i egne Anliggender eller blive borte længere end tilladt.“ Hvis det ærede Medlem vil skabe den lige Valgret, er det vistnok nødvendigt, at vi paa dette Forslag faa en Bestemmelse om, at Tyendet — det er dog ikke mange, det drejer sig om — skal have Lov til uden Husbondens Tilladelse at forlade Hjemmet for at udøve deres Valgret. Ellers er det ærede Medlem ikke i Stand til paa dette Punkt at tale om Ligestillelse og lige Ret. Husbonden behøver ikke at spørge Tyendet. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg synes, det var rart, om det, naar dette Lovforslag nu gik her fra Tinget, kunde blive prøvet endnu en Gang, om det ikke var muligt at komme bort fra den privilegerede Valgret og gennemføre Venstres gamle Krav.

Det ærede Medlem antydede i Slutningen af sin Tale, at der vilde komme et saadant Forslag fra Trekanten. Det er muligt, at det ærede Medlems egen Firkant vil faa at se et Forslag ogsaa fra Højres Side, der gaar ud paa Afskaffelsen af den privilegerede Valgret, og at Firkanten vil tage det under Overvejelse, men det er ikke nok. Jeg synes dog, at naar der kommer Forslag af den Natur, og det kommer med den Vægt, som det dog gør, naar der er tre forskellige politiske Partier her i Salen for det, navnlig naar Højre i dette Ting er med, burde man ikke savne det ærede Medlems firkantede Støtte.

Den højtærede Minister var i sit Svar til mig ret maadeholden, det indrømmer jeg, og jeg skal sige til den højtærede Minister, at det var ganske klogt. Thi det var ikke mine egne Udtalelser, der laa til Grund for, hvad jeg sagde forleden Dag. Tværtimod, det var de Mænds, der stode i Spidsen for Reformpartiet, de Mænd, der have ført an og arbejdet for denne Sag. Det var deres Udtalelser, jeg byggede paa, og uden at komme dem til Livs kunde den ærede Minister eller det ærede Medlem ikke angribe mig. Den højtærede Minister mente, at Højre og vi andre vilde omstyrte dette Forslag. Det har den ærede Minister Ret i for mit Vedkommende. Jeg vil gøre alt, hvad der staaer i min Magt for at omstyrte dette Forslag og for at komme bort fra den

privilegerede Valgret og gennemføre den lige og almindelige Valgret helt og fuldt ud. Men hvis Situationen bliver den, at den højtærede Minister og Regeringspartiet blot behøve at strække Haanden ud, for at den lige og almindelige Valgret skal falde ned i deres Skød som en moden Pære, faa de ogsaa Ansvaret, hvis de ikke ere med dertil. Jeg siger „hvis“, thi Forslagene foreligge endnu ikke, hverken til Forhandling eller Afstemning, saa endnu er det et aabent Spørgsmaal.

Den ærede Minister talte om Estrup og lod, som om der her var en Forbindelse. Den ærede Minister er dog vist ikke blind for — det ved jeg, han ikke er, dertil har den højtærede Minister bedre Forstand, i den Henseende staaer han langt over det ærede Medlem for Løvel, det skal jeg indrømme —, at der her handles ud fra forskellige Forudsætninger. Det er ikke saaledes, som naar den ærede Minister og Grev Frijs i Landstinget eller det ærede Medlem for Svendborg (W. Neergaard) i denne Sal forsvare det foreliggende Forslag ud fra de samme Forudsætninger. Det er noget helt andet. Det er ikke ud fra forskellige Synspunkter, de se paa denne Sag. Tværtimod!

Den ærede Minister udtalte, at for dem, der betale 2 Kr. i Skat, kunde der være et lige saa stort Afsavn som for dem, der betale 1000 Kr., eller hvad det var. Deri giver jeg den ærede Minister Ret, jeg er ganske enig med ham i denne Udtalelse, som jeg ogsaa selv har brugt i dette Ting. Men hvorfor i Alverden skulle vi da have den privilegerede Valgret, hvis det ikke er, for at de større Skatteydere, de, der betale de større Skatter, skulle have mere Indflydelse end de, der betale de mindre Bidrag. Nu spørger jeg den højtærede Minister: Er han enig med den ærede nuværende Kultusminister i de Udtalelser, han i 1903 ved Regeringsforslagets første Behandling fremsatte, nemlig at de Forhold, som den nuværende Kultusminister omtalte i Ribe Amt, at et lille Mindretal, der ikke betalte mere end 6 pCt. af Amtsskatterne, skulde have den overvejende Indflydelse, ere ganske urimelige? Og jeg vil ogsaa gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om han er enig med sin egen Konseilspræsident. Den højtærede Konseilspræsident vilde jo i 1894 hellere have privilegeret Valgret som antydte af gamle Berg i 1890 end gaa med til Forholdstalsvalgmaaden. Den højtærede Konseilspræsident ved, hvad Forholdstalsvalgmaaden betyder, hvilke Resultater den kan